

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 72/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Advokátska kancelária, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prípisom č. k. IV/1 GN 147/13-4 z 12. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2013 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej oznámením č. k. IV/1 GN 147/13-4 z 12. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté oznámenie“).

2. Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil takto: *«Predmetnú sťažnosť podávam v zákonnej lehote proti rozhodnutiu generálnej prokuratúry SR Bratislava sp. zn. IV/1 GN 147/13-4 zo dňa 12.02.2013, ktoré mi bolo doručené dňa 27.02.2013.*

Týmto konečným rozhodnutím o odložení mojej sťažnosti na postup krajskej prokuratúry a okresnej prokuratúry bolo porušené moje právo na inú právnu ochranu, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra SR predmetným rozhodnutím potvrdila postup vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ Považská Bystrica, ktorý vec môjho trestného oznámenia odmietol. Okresnej prokuratúry Považská Bystrica a Krajskej prokuratúry v Trenčíne, ktoré zamietli moju sťažnosť, čím porušila moje právo na právnu ochranu v zmysle čl. 149 Ústavy SR.

Dňa 16.07.2012 som na Okresnej prokuratúre Považská Bystrica podal oznámenie pre podozrenie zo zneužitia právomoci verejného činiteľa súdnou exekútorkou [REDAKOVANÉ], ktorá na základe oznámenia vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Považská Bystrica po viac ako päťročnom prerušení exekučného konania voči mojej manželke a takmer šesť rokov po jej smrti pokračovala v exekučnom konaní, ktoré trvá od 04.12.1997 doposiaľ.

Dňa 10.08.2012 vyšetrovateľ PZ uznesením ČVS:ORP-423/OVK-PB-2012 moje oznámenie, ktoré doplnil iba o výpoveď exekútorky odmietol s odôvodnením, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postupu podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ som podal sťažnosť dňa 19.08. 2012, v ktorej som podrobne uviedol nezákonnosť konania exekútorky, ktorá predala majetok manželky pod cenu, čím mi spôsobila škodu najmenej v sume 20.000.- € a najmä porušenie ustanovenia § 36 ods. 5 Zák. č. 233/1995 Z. z. v platnom znení /exekučný poriadok/, ktorý stanoví, že: ... exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt, a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania...

K postupu súdnej exekútorky v rozpore so zákonom dodávam, že v dedičskom konaní boli obe exekučné pohľadávky označené za sporné s možnosťou ich uplatnenia súdnou cestou, čo urobené nebolo. Na pôžičkách mojej manželky som sa vôbec nepodielal a dozvedel som sa o nich náhodne neskôr. Ich plnenie bolo výlučnou povinnosťou mojej manželky. Podľa ustanovenia § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemohli tieto dlhy v dedičskom konaní prejsť na dediča už aj preto, že majetok, ktorý som zdedil, sme pri uzatváraní pôžičiek manželkou nevlastnili.

Dňa 06.09.2012 okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 1Pn 365/2012-9 moju sťažnosť zamietla. Keďže proti tomuto uzneseniu nebolo možné podať opravný prostriedok, podal som dňa 24.09.2012 cestou okresnej prokuratúry návrh generálnemu prokurátorovi SR na zrušenie právoplatného rozhodnutia okresnej prokuratúry. Tento môj návrh, ktorý som podal v zmysle čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy SR preskúmala iba krajská prokuratúra, ktorá dňa 21.11.2012 svojim rozhodnutím sp. zn. 1 Kn 550/12-7, ktorý označila za podnet, ako nedôvodný odložila. Dňa 27.12.2012 som preto podal generálnemu prokurátorovi SR sťažnosť na postup okresnej a krajskej prokuratúry. Napriek tomu, že v sťažnosti poukazujem na nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorých rozhodnutia vychádzajú iba z môjho oznámenia, mnou predložených neúplných listinných dôkazov a výpovede súdnej exekútorky bez vykonaného ďalšieho vyšetrovania, prokurátorka generálnej prokuratúry SR moju sťažnosť, ktorú označila za opakovaný podnet ako nedôvodný odložila prípisom sp. zn. IV/I Gn 147/13-4 dňa 12.02.2013.

Dôrazne odmietam konštatovanie prokurátorky generálnej prokuratúry SR, že som navrhol postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, pretože si to sama vymyslela.

Svoj návrh a následnú sťažnosť som podal v súlade s písomnou informáciou pre poškodeného trestným činom podľa § 49 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá mi bola daná na okresnej prokuratúre, podľa ktorej poškodený má v trestnom konaní nasledovné práva: „... podať návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní generálnym prokurátorom.“

Prokurátorka generálnej prokuratúry SR sa ani slovom nezmienila o mojom návrhu, keďže ak všetky stupne prokuratúry tvrdia, že nezistili porušenie ustanovení Trestného zákona mala byť vec preskúmaná v rámci všeobecného dozoru. Poukazujem na tvrdenie

generálnej prokuratúry SR, že podstatnou skutočnosťou je oznámenie okresného súdu zo dňa 10.05.2012 pod sp. zn. 1 Br/2764/1997, ktorým bolo oznámené súdnej exekútorke, že bude pokračovať vo vykonávaní súdnej exekúcie na základe pôvodného poverenia. Vôbec jej nevadí, že toto oznámenie vydal iba vyšší súdny úradník, ktorý môže byť spolupáchatelom alebo pomocníkom a že jeho oznámenie má za následok, že exekučné konanie po nezákonnom prerušení pokračuje a trvá už viac ako 12 resp. 15 rokov.

Z tohto dôvodu svoju sťažnosť podávam aj za porušenie môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Napokon rozhodnutie generálnej prokuratúry SR považujem za nezákonné aj preto, že ho nepodpísal osobne generálny prokurátor SR ale v. z. prokurátorka, čo je podľa môjho presvedčenia nielen v rozpore so zákonom o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. v platnom znení ale aj so zákonom o vybavovaní sťažností č. 757/2004 Z. z. v platnom znení.

Dodávam, že vo veci som podal dve sťažnosti na Okresný súd Považská Bystrica, na ktoré mi odpovedala predsedníčka okresného súdu, avšak náprava učená nebola a moja požiadavka aby moja sťažnosť bola predložená ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré som žiadal, aby sa ňou zaoberalo čo do postupu súdnej exekútorke nebola vôbec splnená.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá neodstránila nezákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ a nižších stupňov prokuratúry porušené bolo.

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci podaného trestného oznámenia znovu konala a rozhodla o vykonaní riadneho vyšetrovania a dokazovania a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 41 Dohovoru sa sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie.

4. Právnomu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Jozefovi PODOBOVI, advokát, Advokátska kancelária 018 41 Dubnica nad Váhom, Bratislavská 354/32 sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 275.94- € špecifikované v prílohe. “

II.

4. V odôvodnení napadnutého oznámenia generálna prokuratúra uviedla: „Krajská prokuratúra v Trenčíne predložila tunajšej prokuratúre Vaše podanie z 27.12.2013. Za účelom jeho vybavenia som v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 a nasl. Zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre preskúmala na vec sa vzťahujúci spisový materiál evidovaný na Okresnom riaditeľstve PZ Odbore kriminálnej polície Považská Bystrica sp. zn. ORP-423/OVK-PB-2012 a taktiež obsah spisu Okresnej prokuratúry Považská Bystrica sp. zn. 1 Pn 365/12 a to z hľadiska správnosti a zákonnosti doterajšieho postupu oboch orgánov a nimi vydaných rozhodnutí.

Vzhľadom na štádium konania v danej veci Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je orgánom príslušným k prešetreniu všetkých doposiaľ zistených okolností rozhodných pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona a či sú splnené podmienky na vykonanie niektorých z opatrení patriacich do pôsobnosti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Vo svojom podaní namietate postup Okresnej prokuratúry Považská Bystrica pri vybavovaní Vášho návrhu z 24.09.2012 na zrušenie právoplatného rozhodnutia sp. zn. 1 Pn 365/12 zo 06.09.2012. Postup menovanej prokuratúry považujete za nezákonný, pretože Vaším návrhom sa nezaoberala a nepredložila ho Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Označila ho za podnet a odstúpila ho Krajskej prokuratúre Trenčín. Následne Vás Krajská prokuratúra Trenčín upovedomila listom sp. zn. 1 Kn 550/12 z 21.11.2012 o vybavení podnetu, pričom nereagovala na Váš návrh, ktorý mal byť podľa Vášho názoru predložený Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

Uvádzaný postup oboch stupňov prokuratúry považujem za správny a v súlade so zákonom, pretože každé podanie sa v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 Trestného poriadku posudzuje vždy podľa jeho obsahu, aj keď je nesprávne označené. Touto zásadou rieši zákon správne rozlišovanie podaní s ohľadom na uplatnené práva účastníkov konania v danom štádiu.

Vzhľadom na takto stanovené zákonné podmienky posudzovania všetkých podaní v trestnom konaní potom považujem za správne, ak obidva stupne prokuratúry posúdili Vaše podanie z 24.09.2012 ako podnet podľa § 31(...) Zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Navrhovaný postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku by prichádzal do úvahy iba v prípade takých právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, ktoré vytvárajú prekážku res iudicata. Uznesenie vyšetrovateľa sp. zn. ORP-423/OVK-PB-2012 z 10.08.2012 podľa § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku však takúto prekážku nevytvára a nevytvára ju ani súvisiace rozhodnutie prokurátora sp. zn. 1 Pn 365/2012 z 06.09.2012 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, pretože doposiaľ nebolo vznesené obvinenie konkrétnemu páchatelovi pre konkrétny trestný čin. Právoplatnosť uznesenia vyšetrovateľa o odmietnutí veci ešte pred začatím trestného stíhania totiž nemôže spôsobiť, aby o danej veci nebolo možné znovu konať. Stane sa tak iba v prípade, že budú existovať také okolnosti, ktoré nevyhnutne budú viesť k potrebe začať trestné stíhanie.

Preskúmaním kompletného spisového materiálu som zistila, že Váš opakovaný podnet nie je dôvodný.

Pri posudzovaní, či konanie popísané v trestnom oznámení je alebo nie je trestným činom, je potrebné vykonať zistenia o podstatných skutkových okolnostiach, ak tieto naplňajú formálne znaky konkrétného trestného činu, je možné konštatovať, že trestný čin spáchaný bol. Pre trestnoprávny postih páchatela nestačí len naplnenie formálnych znakov. Vyžaduje sa aj preukázanie zavinenia v konkrétnej forme. S poukazom na Vami popísané konanie exekútorky JUDr. Márie Krasňanovej a z pohľadu skúmania znakov trestných činov, nie je možné preukázať podozrivej protiprávne konanie. Konala v súčinnosti s Okresným súdom. Podstatnou skutočnosťou tu je oznámenie Okresného súdu v Považskej Bystrici z 10.05.2012, ktorým bolo oznámené súdnej exekútorke JUDr. Márii Krasňanovej, že bude pokračovať vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia.

Nad rámec uvedeného dodávam, že som nezistila pochybenie v postupe orgánov činných v trestnom konaní. Nimi vydané uznesenia obsahujú všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 176 ods. 1 Trestného poriadku a vo svojich odôvodneniach sa vysporiadali so všetkými podstatnými skutočnosťami rozhodujúcimi pre právne posúdenie veci. Pochybenia som nezistila ani vo vybavení Vášho predchádzajúceho podnetu Krajskou prokuratúrou sp. zn. 1 Kn 365/12 z 21.11.2012, ktorá sa podrobne zaoberala všetkými podstatnými skutočnosťami.

Vzhľadom k takto uvedenému konštatujem, že som v postupe ako i vydaných uzneseniach nezistila žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali prijatie opatrení zo strany tunajšej prokuratúry. Preto Váš opakovaný podnet ako nedôvodný odkladám.“

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

7. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým oznámením generálnej prokuratúry, keďže generálna prokuratúra podľa neho vychádzala iba z jeho oznámenia, ním predložených neúplných listinných dôkazov a výpovede súdnej exekútorky, pričom bez vykonaného ďalšieho vyšetrovania prokurátorka generálnej prokuratúry sťažnosť, ktorú označila za opakovaný podnet, ako nedôvodnú odložila.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

9. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010).

10. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

11. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) zodpovedá

povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhověli v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra reagovala na opakovaný podnet zákonným spôsobom, a teda generálna prokuratúra riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavila opakovaný podnet sťažovateľom napadnutým oznámením, ktoré spĺňa náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Generálna prokuratúra reagovala aj na námietky sťažovateľa týkajúce sa predchádzajúcich trestných oznámení sťažovateľa, ako aj vybavenie jeho predchádzajúcich podnetov adresovaných orgánom prokuratúry. Skutočnosť, že právne závery generálnej prokuratúry sú odlišné od záverov sťažovateľa, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia tohto opakovaného podnetu. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa domáhať sa ochrany svojich práv podaním podnetu alebo opakovaného podnetu orgánom prokuratúry ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv garantovaných ústavou, právne závery vyslovené v napadnutom oznámení nie sú arbitrárne, extrémne nelogické a ani sa neodchýlili od veci samej a je nutné ich považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

13. V tomto ohľade sú všeobecné námietky sťažovateľa o nerešpektovaní zákona o prokuratúre a nezistení skutočného stavu veci zo strany generálnej prokuratúry zjavne neopodstatnené, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

14. Pokiaľ ide o namietané zbytočné prieťahy v konaní prokuratúry, ústavný súd poukazuje na to, že podľa jeho konštantnej judikatúry podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na generálnej prokuratúre skončené 12. februára 2013, pričom sťažovateľovi bolo napadnuté oznámenie generálnej prokuratúry doručené 27. februára 2013. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 11. apríla 2013, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na prokuratúre, ktorú sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred orgánmi prokuratúry namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

15. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2015